

Οι δύο δρόμοι προς τη θέωση.

Γεώργιος Ν. Κόϊος, Ιατρός.

Για τους χριστιανούς δύο είναι οι δρόμοι που οδηγούν στην ένωση με τον Θεό, την θέωση.

Ο ένας είναι ο μοναχισμός. Αυτός είναι ο δύσκολος δρόμος. Ο δρόμος της παρθενίας, της αγνής ζωής, της τελείας παράδοσης στο θέλημά Του. Ζωή με ταπείνωση, νηστεία, προσευχή και αγάπη για όλο τον κόσμο, απεριόριστη εμπιστοσύνη στον Κύριο, υπακοή στον Πνευματικό. Είναι δύσκολος ο μοναχισμός. Είναι χάρισμα. Για τον λόγο αυτό ο ίδιος ο Κύριος αναφέρει «ο δυνάμενος χωρείν, χωρείτω» (Ματθ. 19,12). Στην προκειμένη περίπτωση η έλξη αυτή της αγάπης εκφράζεται με ολοκληρωτική αφιέρωση στο Θεό και έμπονη αγάπη για κάθε άνθρωπο. Σε καμμία περίπτωση δεν κάνει ανέραστο τον χριστιανό, αλλά φανερώνει τις διαστάσεις του υπέρτατου έρωτα, του θείου έρωτα.

Για την πλειονότητα, όμως, όπως προαναφέραμε, ο δρόμος προς τον Θεό, περνάει μέσα από την Εκκλησία και συνδέεται με τον γάμο. Ο Χριστός λέγει στο Ευαγγέλιο (Ματθ. 19, 4-7), « ο ποιήσας απ' αρχής άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς και είπεν, ένεκεν τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα αυτού και κολληθήσεται τη γυναικί αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μία, ώστε ουκέτι εισί δύο, αλλά σάρξ μία, ο ουν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω».

Ο Απ. Παύλος λέγει στην προς Κορινθ 7,1, «καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι» και πάλιν « θέλω πάντας ανθρώπους είναι ως και

εμαυτόν· αλλ' ἕκαστος ἴδιον χάρισμα ἔχει Θεοῦ, ὡς μὲν οὕτως, ὡς δε οὕτως» (Κορινθ. 7, 7). Επισημαίνει με διάκριση τους δύο τρόπους ζωής.

Καθώς ὅμως εἶναι φωτισμένος και γνωρίζει τις δυσκολίες ιδιαίτερα του μοναχικού τρόπου ζωής, βλέπει την συμπεριφορά του κόσμου και συμπονά, συνιστά να ἔχει ο ἄνδρας την γυναίκα του για την αποφυγή της πορνείας.

Ο Απ. Παῦλος συνεχίζει τις συμβουλές. «Κάθε ἄνδρας να ἔχει την δική του γυναίκα και κάθε γυναίκα τον δικό της ἄνδρα. Να δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον ο ἕνας προς τον ἄλλο. Το σῶμα της γυναίκας ανήκει στον ἄνδρα και το σῶμα του ἄνδρα στην γυναίκα». Ρηξικέλευθες θέσεις που διώχνουν την φιλαυτία, τον καταστροφικό εγωισμό από τις σχέσεις του ανδρόγυνου. Ο ἕνας ανήκει στον ἄλλο χωρίς ὅρους. Μόνο ἔτσι θα γίνουν οι δύο εἰς σάρκα μία και παραμένουν ὡς πρόσωπα που σέβονται την επιθυμία του ἄλλου, την διαφορετική προσωπικότητα. Συνεχίζει ο Απ. Παῦλος: «μην αποστερείται την συζυγική σας οφειλή ο ἕνας προς τον ἄλλο, παρά μόνον αν αποφασίσετε μαζί, από κοινού προσωρινά, για να μπορείτε να προσεύχεσθε χωρίς περισπασμό (προφανώς και για να συμμετέχουμε και στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας), και πάλι να σμίγεται ὡς σύζυγοι, για να μη σας πειράζει ο σατανάς με τον σαρκικό πειρασμό». Υπάρχει πιο ξεκάθαρη θέση; Δεν εἶναι δυνατόν, δεν επιτρέπεται μονομερώς, εγωιστικά, ο ἕνας από τους συζύγους να αποφασίσει εγκράτεια και να αποστερεί τον ἄλλο. Τον εξουθενώνει και μπορεί να τον ωθήσει στην αμαρτία, στην πορνεία και μοιχεία ἢ ἀκόμη και σε διάλυση

του γάμου. Μόνο από κοινού και προσωρινά. Δεν απαγορεύεται η σωφροσύνη και η εγκράτεια, αλλά να γίνεται με διάκριση, με ταπεινό φρόνημα και σεβασμό του συντρόφου, στον οποίο ανήκεις. Να υπάρχει απλότητα και συζήτηση αλλά και υπακοή στην συγκεκριμένη επιθυμία του άλλου, ο οποίος ή η οποία αν δεν μπορεί να διαχειρισθεί την διάθεση, καλύτερα να την εξωτερικεύει για να μη δημιουργηθούν χειρότερες καταστάσεις και βαρειά αμαρτήματα.

Σε ομιλίες του για τον γάμο το 1999, ο μακαριστός Γέροντάς μας πατήρ Συμεών Κραγιόπουλος, σχολιάζοντας το 7ο κεφάλαιο από το στίχο 1-7 της Α΄ προς Κορινθίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου, την αναλύει καθαρά, με πατρική και ποιμαντική αγάπη, διεισδύει με φωτισμένη διάκριση στις παροτρύνσεις του Μεγάλου Παύλου και διατυπώνει σχόλια και σκέψεις, που θα μπορούσαν να αποτελέσουν οδηγό στις σχέσεις ανδρός και γυναικός γενικά, και ιδιαίτερα μέσα στον γάμο.

Στο ίδιο θέμα αναφέρεται με αντίστοιχο τρόπο και ο άγιος Παΐσιος στους λόγους στο βιβλίο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ, τόμος Δ΄ σημείωση σελ. 63-65. Γράφει σε μια επιστολή του « Δια το θέμα των συζυγικών σχέσεων των εγγάμων ιερέων, αλλά και των λαϊκών που μου αναφέρεις, αφού δεν καθορίζουν οι Άγιοι Πατέρες το πώς ακριβώς, σημαίνει ότι είναι κάτι που δεν καθορίζεται, γιατί δεν μπορούν όλοι οι άνθρωποι να μπουν σε ένα καλούπι. Οι Πατέρες το αφήνουν στην διάκριση, το φιλότιμο, την πνευματική ευαισθησία και τη δύναμη του καθενός..... Πρέπει να έχεις υπ' όψη σου ότι το θέμα των σχέσεων δεν είναι μόνο δικό σου, ούτε έχεις δικαίωμα να το ρυθμίσεις μόνος σου, αλλά εκ «συμφώνου» κατά τον Απ. Παύλο. Όταν γίνεται και αυτό το «εκ συμφώνου», πάλι χρειάζεται προσοχή. Ο δυνατός θα πρέπει να παίρνει την θέση του αδυνάτου». Και ο άγιος Παΐσιος στο ίδιο πνεύμα ομιλεί και επισημαίνει τον κίνδυνο στην συζυγική σχέση όταν δεν γίνεται με διάκριση και από συμφώνου η εγκράτεια, χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψη οι αδυναμίες ενός εκάστου, αλλά και η ταπεινή έκφραση της αδυναμίας μας. Είναι δυνατό να μας οδηγήσουν σε θανάσιμες αμαρτίες.